

SPOLEČNOU
CESTOU

Panna Maria porodila v Betlemě Ježíška, obvinu-
la jej plénkami a uložila v jeslích.

prosinec 2018

Průsmyk

Kouř stojí v pozoru
a propichuje modré nebe
podepřené mrazem.
Oči včera ještě zamlžené horečkou,
oceňují krásu,
hlubokou a křehkou.

Černohnědé jabloně
zvedají své oprostěné větve
k chvále.

I já vyzpívám díky
za život zabalený v ploché pecce manga,
za sladkou šťávu mandarinek
a darované okamžiky setkání.

Stmívá se.
Za oknem končí rok.
Den s tváří obrácenou k horám bez vrcholu
odevzdává slunce.
Na střeších roste bílá jinovatka
a ochlazuje popálený smích.

I já zašeptám díky
za hrbolatou zídku z plachých kamenů,
za bolest v krku
a úzkost z příštích loučení.

Vstávám.
Postel tlačí do zad jako kříž.
Dřív než padnu
pro nedostatek radosti,
pokusím se najít cestu k průsmyku.

Vím, že půjdeš se mnou.

(Petr Kad'ourek; Úlomky hlíny; Dauphin 2011)

Bohem milovaní bratří a sestry,

jsme na konci roku L. P. 2018, který nám připomněl, jak křehká je svoboda, při stém výročí republiky, a myslím, že bylo možné si uvědomit i to, co jsme za sto let dostali, ale také ztratili.

Pro farnost pak byly samozřejmě nejdůležitější událostí lidové misie konané u nás po sedmdesáti letech. Svaté misie nám všem nabídly možnost přijmout Boží milosti skrze ztišení, naslouchání, přijetí svátostí a rozhodnutí žít v síle Ducha Svatého pro cíl našeho života, jímž je Bůh. Důležité je také uvědomění si, že k tomuto cíli nejdemě sami, ale s druhými, a skrze vztahy s nimi.

Velmi si vážím vás, kteří jste misie přijali za své, ať už přípravou, prožitím či životem z Božího obdarování. Proto i touto cestou upřímně děkuji každému z vás, kteří jste přispěli jakoukoliv pomocí jak duchovní, tedy modlitbou a obětí, ale i svou pomocí materiální. Některé se sluší i jmenovat. Děkuji panu Slavičkovi za výborné zázemí pro misionáře u nich v penzionu. Panu Kintrovi z Brna za bezplatný tisk některých misijních materiálů. Paní Soukalové a její koordinaci při zajišťování stravování misionářů. Paní Novotné se seniorkami a celému chráněnému bydlení v čele s paní Adamcovou za upečení a nazdobení perníčků, a paní Adamcové ještě za koordinaci a zajištění roznosu zpravodajů s perníčky. Paní Vaverkové s paní Neumannovou za přípravu misijní hry pro děti.

Jen pro zajímavost, samotní misionáři ohodnotili misijní hru pro děti jako nejlepší, jakou zatím zažili. Mnozí, kteří pomohli se zajištěním a přípravou této hry, nejsou lidé zapojení do života naší farnosti, ale díky pozvání našich katechetek se také zapojili. I to má být náplní misí, oslovovat a pozvat bližní. A připomínám, že misíí je celý náš život, jak v tom pozitivním, tak bohužel i v negativním slova smyslu, protože někdy svým jednáním přivádíme druhé ke Kristu, jindy zas od něj odvádíme. Velký dík také patří obecním činitelům, kteří umožnili, aby alespoň některá herní stanoviště mohla mít v chladném počasí příjemné zázemí, jako například vstup na městský úřad nebo do knihovny. Poděkování také patří hasičům, ale vůbec všem, kteří připravili herní náplň pro děti naprosto nezištně a tak nápaditě ve svém volném čase. Jen pro informaci, této hry se účastnilo přes devadesát dětí, často se svými rodiči nebo jiným doprovodem. Na závěr nás byl plný farní dvůr i KFC-Rafael. V podobném duchu se hra uskutečnila i v Černovicích. A toto poděkování směřuji i tam, kde v naprosté samostatnosti zajistili vše, co bylo třeba před, při i po misíích. Před misíemi misijní kříže pro Černovice i pro Olešnici, pečení misijních koláčků a jejich roznesení, za zajištění slavnostního oběda na závěr misíí. Jistě by se dalo vyjmenovávat i dále, ale zakončuji své díky s upřímným přáním, Pán Bůh zaplat' všem pomocníkům i zúčastněným a hlavně misionářům.

Aby v nás misie žily, budeme si je také připomínat dvakrát do roka, kdy je možné získávat plnomocné odpustky u misijního kříže, a to 14. 9. o svátku Povýšení svatého kříže a 24. 11. ve výroční den postavení misijního kříže. Příští rok v sobotu 14. 9. a v neděli 15. 9., kdy slavíme výročí posvěcení farního kostela, bude, dá-li Pán, a vy v hojném počtu pomůžete, farní den.

Čeká nás také třicáté výročí svatořečení sv. Anežky České, s jehož oslavou je spojena národní pouť do Říma ve dnech 11. - 13. 10. 2019, ke které bychom se měli připojit. Také již je naplánován farní poutní zájezd na Broumovsko a do Staré Boleslavi 27. - 29. 9. 2019. K těmto akcím vás srdečně zvou.

Každému z vás přeji pokojné prožití svátků vánočních a požehnaný nadcházející rok L. P. 2019

otec Tomáš

Jsme sice v samém závěru Adventu a máme před sebou Vánoce a přelom roku, ale začátek ledna se blíží. A tehdy budeme mít možnost se setkat s jedním zajímavým řeholníkem. Proto už nyní přinášíme rozhovor, ve kterém se s ním můžeme krátce seznámit.

Otče, v lednu nás v rámci adoračního dne jistě povzbudíte svým slovem, mohli byste se nám proto krátce představit?

Jmenuji se Jiří Prokop, při vstupu do řádu sv. Dominika jsem dostal ještě jméno Augustin. Takže mám vlastně celou řadu svatých patronů, kteří mi pomáhají. Pocházím z jižní Moravy, z farnosti Židlochovice, ale už hodně let působím v Čechách. V současnosti v Jablonném v Podještědí u hrobu sv. Zdislavy.

Přijedete k nám na adorační den, jaká byla vaše cesta k pokladu adorace?

Ve své otázce jste vyjádřil velkou pravdu, že „adorace je poklad“. To si uvědomuji čím dál víc. V mladších letech jsem si toho nebyl tak vědom, takže jsem dával někdy přednost jiným formám zbožnosti, a taky třeba apoštolátu mezi mladými. Asi jsem musel trochu uzrát, abych pochopil, že to všechno se nevyklučuje, ale nádherným způsobem doplňuje.

A jak vnímáte otázku povolání? Co byste v tomto ohledu poradil mladým?

Čím dál víc si uvědomuji, že povolání je dar. Ať už se jedná o povolání duchovní, nebo třeba povolání k manželství. A když dar, tedy nám ho někdo dává. Tím Někým je Bůh, náš Otec, který by nám určitě nedaroval něco špatného. Takže můžu poradit jenom to, abychom byli vnímaví, otevření. Pán Bůh si nás dovede tam, kam chce.

Někteří manželé při jubileích vzpomínají na svatební den a prohlížejí fotky. Jak Vy vzpomínáte na tento pro Vás zásadní den, den Vašeho kněžského svěcení, a následně potom na primiční mši svatou?

Stal jsem se knězem v době totality, kdy soudruzi církevní tajemníci, a tedy StB, mluvili téměř do všeho. Ještě během bezprostřední přípravy na kněžské svěcení, tedy během duchovních cvičení přijeli na Vranov a některé spolužáky vyslyšali.

Pro mě byl důležitý okamžik, kdy na mě biskup vložil ruce a já jsem si mohl říct: Teď už mi to nikdo nesebere. Prožitek primiční mše sv. už byl trochu slabší, protože já jsem musel už 14 dní před tím fungovat ve farnosti.

Většinou při vstupu do povolání máme nějaké představy, ideály. Nakolik Vaše někdejší ideály odpovídají současné realitě?

Bratr, který mě formoval v řádu sv. Dominika, nynější kardinál Duka, mi říkal: „Když přijdeš o iluze, žádná škoda. Nesmíš přijít o ideály.“ Těch iluzí, o které jsem přišel, bylo celkem dost. Ideály jsem snad ještě neztratil.

Co se pro člověka tím, že se stane knězem a řeholníkem, mění? Mění se třeba přístup lidí k němu? Jak bylo pro Vás obtížné si na to zvyknout?

Přijetím kněžství se toho mění celkem dost. Především se mění přístup ke světu a k lidem. Najednou člověk zjistí, že není odpovědný jen za jednu rodinu, ale že mu musí záležet na celém společenství lidí, které mu bylo svěřené. A i když by kněz někoho nejráději poslal „do háje“, a třeba to i slovy udělá, nikdy toho člověka nesmí odepsat. A přístup lidí ke knězi – to závisí na místě, kde působí. V severočeském pohraničí, které je dost tvrdé, se setkáváme s pohrdáním, nepřátelstvím, ale i úctou od lidí, kteří o sobě tvrdí, že jsou nevěřící.

Prožil jste už během svého řeholního života nějakou krizi, kdy jste třeba o své povolání musel bojovat?

Krise přicházejí v každém povolání a v každém věku. Nevyhýbají se nikomu. A někdy dají zabrat. Mně osobně vždycky pomohlo společenství bratří a sester. Náš bývalý provinciál P. Ambrož Svatoš říkal: „Krise - to je jako maturita. Když to zvládneš, můžeš postoupit do vyšší školy.“

Být řeholníkem, to v současné době představuje, dle mého názoru, i jistý kus hrdinství. Vnímáte to tak také?

Já bych to s tím hrdinstvím tak nepřeháněl. Každý, kdo bere své povolání vážně, musí zabrat: rodiče, když chtějí uživit početnější rodinu, když chtějí své děti křesťansky vychovat - tam je někdy to hrdinství mnohem větší.

Co je pro Vás na kněžské službě nejtěžší?

Možná to, že dost dobře někdy nevidím úspěchy své činnosti. Ale pak si říkám, že to vlastně Pán Bůh dobře zařídil. Kdybych byl příliš úspěšný (navenek), vedlo by to k pýše, a pak by všechno člověk dělal jenom pro ty úspěchy. Takhle, když se něco povede, tak to vidí především Pán Bůh a to stačí.

Co je pro Vás ve Vaší službě, kromě Boha samotného, největší oporou? Mše svatá, breviář, ...?

Mše sv., modlitba. Tam člověk cítí, jak se nabíjí. A když někdy začínám ztrácet trpělivost, začne se objevovat špatná nálada, někdy i zlost, tak vím, že musím víc dobíjet baterky.

Tak, jak míváme falešné představy o Bohu, máme možná falešné představy o řeholnicích. Setkáváte se s nějakými falešnými představami o řeholním životě a kněžství?

A jáje, a s kolika. V podstatě přetrvává to, co do nás nacpali v socialistických školách. Mniši a jeptišky, to jsou přece ti, co nic nedělají a pohodlně si žijí z potu těch obyčejných pracujících lidí. Když jsem se poprvé setkal s řeholními sestrami, to bylo v roce 1968, byl jsem tou školní výchovou silně ovlivněný. A pak jsem najednou viděl ženy, sice divně oblečené, ale které uměly vzít za práci, uměly se smát a uměly dobře poradit.

Jak Vy vnímáte současnou dobu? Často slyšíme, jak doba nepřeje Církvi, víře, křesťanství, ale myslíte si, že je to skutečně tak zlé?

Myslím, že to vůbec není zlé. Pán Ježíš nám neslibil pohodlný život, ale naopak pronásledování. Po celou svou existenci byla církev někde pronásledovaná. A vždycky to bylo k prospěchu.

Jakou základní otázku by si podle Vás, jako kněze, měli lidé v současné době pokládat?

Tato otázka souvisí hodně s tou předcházející. Základní otázkou je: co mám dělat, abych splnil Boží vůli v těch podmínkách, jaké jsou v tom povolání, jaké mám. Nemám rád taková ta vznešená prohlášení – co by se a jak by se. Ono by se mělo - z takových prohlášení obvykle nezůstane nic. Já musím.

Jakou otázku si v současnosti pokládáte Vy?

Úplně stejnou, jako každý jiný křesťan.

A v čem spatřujete v současné době pro lidi největší nebezpečí?

Lidé si dneska mohou dovolit všechno - pokud na to mají. Přestávají vnímat všechno jako dar od Pána Boha a přestávají děkovat. Mnoho lidí zajímá jen to, co by sami chtěli a tento postoj vede k velkému sobectví.

Co Vám v poslední době udělalo největší radost?

Odpověď bude možná trochu divná. Velkou radost jsem měl při pohřbu. Nedávno jsme pohřbívali ve Střelcích u Brna sestru Anežku, dominikánku. Působila na mnoha místech, vedla děti a mládež, všude zakládala pěvecké scholy. Na její pohřeb se všichni ti zpěváci sjeli, bylo jich asi 80 a nádherně zazpívali. A kromě toho zpěvu přispělo k radosti i to, že přijeli se svými rodinami. Takže to byla nádherná slavnost, která povzbudila.

Díky za rozhovor. Ať Bůh pokračuje v dobrém díle, které ve Vás započal.

Lidové misie ve farnosti

Od loňského listopadu jsme se připravovali na Lidové misie. V našich farnostech se takováto akce konala naposledy před 70 roky. Církevní právo doporučuje konání misí ve farnosti v desetiletých intervalech.

Zdrojem všeho dobra je Bůh. A misie jsou především Jeho dílem. Proto je důležité se na ně samotné připravit modlitbou. Prosit o vše dobré. Jako nezbytné se jeví před vlastními misiemi nabídnout všem lidem, kteří o to stojí Boží požehnání, udělované skrze služebníky (kněze a jáhny).

Obyvatelé žijící na území farnosti byli informováni o žehnání domů a bytů několika způsoby. Ti, co navštěvují bohoslužby, se o něm dozvěděli prostřednictvím ohlášek v kostele. Do všech domácností byl v dostatečném předstihu roznesen misijní list a informaci přineslo také hlášení místního rozhlasu nebo SMS zpráva od obecního úřadu.

V pondělí 22. a úterý 23. října 2018 se do našich ulic vydali kněží a jáhni za doprovodu průvodců z řad dobrovolníků z naší farnosti a žehnali. Při žehnání zakusili přijetí i odmítnutí. Mnohokrát byli pohlazeni slovy: „Už na vás čekáme...“, ale uslyšeli i: „Boží požehnání, co to je?“ nebo „O to nestojím, to nepotřebuji“. Je nutné podtrhnout, že vždy to bylo ve vší slušnosti. Ti, co žehnali, se nesetkali s hrubostí nebo dokonce vulgaritou. Velmi krásné bylo přivítání u většiny místních bratří, praktikujících evangeliků.

Vy, kdo jste nebyli doma, ve chvíli, když „žehnači“ přišli a chcete dům nebo byt požehnat, obraťte se s důvěrou na našeho pana faráře Tomáše nebo jáhna Ladislava. Rádi vám váš dům požehnají.

V následujícím týdnu probíhala další velmi náročná přípravná fáze. Jednalo se o pečení a zdobení misijních perníčků. Ty pak společně s misijním zpravodajem a osobním pozváním na program misí roznesli naši zkušení „tříkráloví koledníci se svými vedoucími“ po 8. listopadu.

Ve čtvrtek 8. listopadu přijel do naší farnosti P. ThLic. Pavel Zahradníček ThD., farář z Dubňan. Je známý jako na slovo vzatý odborník na Písmo Svaté. Mimo jiné je také popularizátorem Bible a všeho co s ní souvisí. Ve farní kavárně nás seznámil s historickým kontextem při vzniku starozákonních knih a také s používanými materiály, které se používali ke psaní. Měl s sebou na ukázkou pergamen z oslí kůže nebo papyrusový svitek. Dále hovořil o dataci vzniku knih novozákonních. Heslem sv. Jeronýma poukázal že: „Neznalost Písma svatého je neznalostí Krista“.

Vlastní Lidové misie, na které jsme se tak dlouho chystali, začaly v neděli 18. listopadu při ranní mši svaté. Otec Tomáš předal pomyslné klíče od farnosti gestem předání klíče od svatostánku P. Marku Dundovi. Na odpoledne byla venku připravena hra pro děti a pro dospělé přednáška v kostele.

Od pondělí do pátku byla vždy ráno v 6.30 modlitba růžence, po které následovala mše svatá. Tu sloužil Mons. Jan Peňáz. Po ní byla po celý den příležitost k adoraci. V 15 hodin pak modlitba korunky k Božimu milosrdenství.

Dále přednáška a po ní mše svatá. Při níž vždy po promluvě zvonil umíráček jako symbol toho, že jsou mezi námi duchovně mrtví lidé. Za ně jsme se společně v duchu modlili 3 zdrávasy. Po mši svaté byla stavovská promluva vždy samostatně pro ženy, pro muže, pro rodiče a pro manžele. Přednáška pro manžele byla obohacena zajímavým svědectvím Vítí Kratochvíla z Velké Bíteše.

Odpolední program měli zvlášť dospělí, mládež a děti. Program pro dospělé vedl P. Marek Dunda, program pro děti a mládež v KFC Rafael vedl P. Milan Plíšek nebo P. Jan Richter.

Od středy byla každý den příležitost ke svátosti smíření.

Důležitou součástí misíí je kající procesí. To se konalo ve středu po mši svaté. Za zpěvu kajících žalmů jsme vyšli z kostela na hřbitov se zastávkou u kulturního domu, místa komunistického monstrprocesu v roce 1953. Na hřbitově u hlavního kříže jsme odprošovali za hříchy spáchané v období od minulých lidových misíí.

Vrchol Lidových misíí byl v sobotu, kdy jsme slavili mši svatou s požehnáním misijního kříže. Při ní P. Marek Dunda vrátil klíč od svatostánku našemu panu faráři P. Tomášovi. Mše svatá vyústila do procesí s misijním křížem. Ten byl postaven na předem určeném a připraveném místě, při jižní stěně kostela sv. Mikuláše. Každý z přítomných mohl v této chvíli přijmout předsevzetí k nějaké dobré změně ve svém životě a zvolit si někoho konkrétního, komu chce vyprosit víru nebo prohloubení ve víře. Obojí mohl symbolicky vložit do doteku s křížem.

Misijní kříž je spojen i se zvláštní milostí. Při splnění obvyklých podmínek, tedy být v milosti posvěcující, přijmout Krista v eucharistii, pomodlit se na úmysl papeže a na víc uctít misijní kříž například dotykem, políbením či úklonou. Tak je možné u něho získat plnomocné odpustky vždy 14.9. na svátek povýšení sv. Kříže a 24.11. v den ukončení Lidových misíí v roce 2018.

A ještě rekapitulace, s kým že jste se mohli v misijním týdnu potkat. Hlavními kazateli byli Mons. Jan Peňáz a P. Marek Dunda. P. Jan Richter (Nik) a P. Milan Plíšek se věnovali dětem a mládeži. Koordinátorkou celého misijního týmu byla Táňa Dohnalová. Vaše domácnosti mohli navštívit Magdaléna Jírová z FATYMu, vedoucí popocházejícího týmu, manželé z Brna Radka a Petr Mazáčovi, Lenka Moravcová, Dominik Gold, Hanka Jahodová (Kunovice), Vít a Kratochvíl z Velké Bíteše, Karel Žák (sochař), Petra Straková (maminka 5 dětí s Přímětic), Lucka Sošková nebo katechetky ze severočeské farnosti Jeníkov (adoptivní farnost FATYMu) Eliška Blažková (hrála i na dětských mších) a Liduška Rozsypalová (zpívala v kajícím procesí na hřbitov).

(foto na vedlejší straně: vlevo od kříže Mons. Jan Peňáz, P. Tomáš Šíma, P. Marek Dunda, P. Jan Richter (Nik), vpravo od kříže vrchní řada manželé Mazáčovi a Magdaléna Jírová, spodní řada Karel Žák a Liduška Rozsypalová; foto Stanislav Knotek)

Domy a byty žehnali jáhni Pavel Čech z Písečného, Jiří Dvořáček a Štěpán Trčka ze Žďáru nad Sázavou, Marek Lepka z Kunštátu a náš jáhen Ladislav Kinc a kněží P. Marek Coufal z Přímětic, P. Petr Václavek z Rouchovan, P. Antonín Brychta z Litomyšle, Mons. Jan Peňáz z Nového Veselí, P. Zdeněk Fučík z Protivanova, P. Karel Adamec z Velkého Meziříčí, P. Marek Husák z Jimramova, P. Josef Matras z Bystrého, P. Stanislav Tomšíček ze Svojanova, P. Michael Polenda ze Křetína, P. Michael Cvingrál z Lysic a náš pan farář P. Tomáš Šíma.

A co na závěr? Jestli jste něco z Lidových misii promeškali, nezoufejte, kupte si nějakou brožurku z edice FATYMu. Například v knize „Krokodýl aneb můžeš růst“ máte hned 36 impulzů pro růst lásky k Bohu i k bližnímu a o to nám všem přeče jde.

Důležité je také uvědomit si, že misie nekončí koncem Lidových misii. Všichni jsme misionáři a naší službou světu, v němž žijeme je přinášet radost víry v Evangelium.

RR

„K misjím se připojím, dobro v sobě probudím!“

Tak znělo heslo misijního týdne, který začínal v neděli. Pro nás děti byla přichystaná hra, kde jsme se snažili získat klíček k pokladu. Ten jsme také našli. A víte, kde byl klíč? Na faře ve studni. Od pondělí jsme mívali na faře mše svaté. Maminka měla trochu strach, že budeme neustále opakovat stejné písně. Nakonec se ukázalo, že jsme šikovní a písní umíme dost. Každou mši svatou nám otec Milan (ve středu otec Nik), vyprávěl příběh. Za úkol jsme měli namalovat k tomuto příběhu obrázek, dokázat, že se umíme pomodlit a samozřejmě být na mši svaté. Za splnění jsme dostali krásné křížky ze dřeva. Hned první den jsme otce Milana překvapili. Chtěl nás naučit novou písničku a nakonec jsme zpívali všichni. S nadšením a s radostí. Ano, tou písní byla mašinka.

Mně, Jeníkovi, se nejvíce líbil tento příběh: Byl jeden bohatý pán, který sbíral obrazy. A měl jich hodně. Měl také syna, s kterým se o svou radost dělil. Jednoho dne syn odešel do války a domů se už nevrátil. Za nějaký čas zazvonil u dveří voják, který měl pro pána dárek. Tento voják byl přítelem syna a ještě před smrtí namaloval jeho podobiznu a tu přinesl. Pán byl šťastný. Tento obraz, i když nedokonalý, byl pro něj nejvzácnější. Čas plynul, pán zestárl a umřel. Jelikož neměl dědice, jeho majetek měl být vydražen. Zahradník, který pánovi celý život sloužil, byl zvědavý, a šel se na aukci podívat. Jako první se dražil obraz syna. Nikdo ho nechtěl, a tak ho za velmi nízkou cenu, koupil zahradník. Pak se, na přání pána, přečetla závěť. Jak byli všichni překvapeni! Tomu, kdo získal obraz syna, náleží vše... Kdo má SYNA - MÁ VŠECHNO!

Pro mládežníky byla také každý den mše svatá a v pátek byla i adorace.

Prožili jsme krásný, úžasný týden. Na závěr by mělo přijít poděkování. A tak Bohu díky všem, a za vše!

Maruška, Jeník, Adélka a Anička

Dovolená rodin v Hoješíně

V prvním červencovém týdnu se naše rodina poprvé vypravila na dovolenou do Hoješína. Jak jsem se dozvěděla, jezdí takto společně rodiny z olešnické farnosti už asi 15 let, i když místa pobytu byla v minulosti různá. Posledních 5 let se jezdí na Hoješín. Je to původně lovecký zámeček, který Školské sestry sv. Františka koupily v 50. letech minulého století, upravily na klášter a v areálu postupně dobudovaly další domky pro kněze a návštěvy z řad příbuzných i ostatních laiků. Místo je to pro rekreaci rodin s dětmi ideální, prostorné pokoje, možnost vlastního vaření, velká zahrada, ohniště, vše mimo ruch města a nebezpečí silnic. Nebála jsem se nechat děti s ostatními volně na zahradě, aby si vytvořily vlastní program, což velice uvítaly. Jsem ráda, že se tak mohly lépe poznat nejen s těmi, se kterými se setkávají ve školních lavicích. Další velkou výhodou kláštera je kaple, kde jsme se mohli scházet společně se sestrami i dalšími rekreanty k bohoslužbám.

Když ale začnu pěkně od začátku: V pondělí odpoledne prvního červencového týdne jsme dorazili do kláštera, byli seznámeni s vnitřními i venkovními prostory a ubytovali jsme se. Po společné modlitbě a večeři jsme si povídali s dalšími farníky a otcem Tomášem, který s námi absolvoval i úterní program - a to mši svatou v poutním místě sv. Anna u Pohledu a návštěvu pivovaru v Havlíčkově Brodě.

U sv. Anny nás čekal místní kostelník. Moje představa typického starého pána vzala za své. Kostelník v Pohledu byl mladý energický muž se znalostmi filozofie, teologie, historie i umění, které navíc uměl poutavě předat dál. Bylo na něm vidět, s jakým nasazením se stará o svěřené církevní objekty a jak jej těší náš zájem. Kromě poutního místa sv. Anny nás provedl také kostelem sv. Ondřeje v Pohledu. Jelikož jsme však měli objednaný oběd a prohlídku pivovaru v Havlíčkově Brodě, nemohli jsme se dlouho zdržet. Po plánovaném programu jsme se však shodli, že bychom se rádi do Pohledu vrátili a nechali se zasvětit do historie místa podrobněji. S panem kostelníkem jsme si prohlédli kostel s bývalým klášterem cisterciáků doslova od sklepa až po půdu. Myslím, že mnozí z nás byli překvapeni, jaký poklad skrýval cípek východních Čech. Pivovar v Havlíčkově Brodě byl neméně zajímavý, zvláště když bylo možno se osvěžit „zlatavým mokem“ a všichni se následně zásobili na horké léto v podnikové prodejně.

Na středu bylo předpovídáno velmi teplo, takže jsme volili odpočinkový den u přehrady Seč. Kromě koupání se děti zabavily stavěním hrází z písku a projížďkou na šlapadlech. Bohužel se děti při svých hrách spálily od sluníčka, takže jsme na čtvrtek, na sv. Cyrila a Metoděje, kdy bylo také horko, naplánovali prohlídku zámku Žleby s ukázkou letu dravců, i když ostatní se znovu vydali k přehradě. Na zámku nás zaujala zejména stále funkční ojedinělá vybavená zámecká kuchyně. V pátek jsme putovali ke keltskému opidu u České Lhotice.

Po sobotním úklidu pokojů i společných prostor ještě sestra Rita provedla zájemce klášterem a seznámila s jeho historií a vybavením. Klášter bude od podzimu procházet rekonstrukcí, takže příští rok tam bohužel nebude možné přijet na rekreaci.

Je potřeba dodat, že bez lidí ochotných podílet se na zorganizování a zastřešení celého pobytu by dovolená nemohla proběhnout tak příjemně. Jsme moc rádi, že jsme mohli být součástí tohoto společenství.

Horáčkovi, Olešnice

Poutní zájezd do Západních Čech 20. - 23. 7. 2018

Opět se přiblížil termín naší každoroční pouti po různých památkách. Máme výhodu, že nás doprovází kněz a jáhen, v každém z autobusů jeden z nich. Modlitba, zpěv i tichý odpočinek se střídají.

První zastavení je ve Skokách, farnost Žlutice. Obec, která byla původně německá, vlastně vyhnáním původních obyvatel zmizela i z mapy. Území je v bývalém vojenském pásmu, kam nikdo bez povolení nesměl vstoupit. Tehdy byl ještě kostel provozuschopný. Po roce 1989 ho však různí nenechavci totálně rozkradli. Byl zasvěcen Panně Marii Pomocné, obraz na hlavním oltáři byl kopií obrazu z Pasova, kdy byla na přímluvu Panny Marie v roce 1736 uzdravena dívka z těžké oční choroby. Na poutní místo chodívali poutníci ze 4 světových stran. Dnes jsou pro lepší orientaci kolem cest zasázeny stromy. Místo ukradených měděných střech je na věžích jen pozinkovaný plech. O kostel se stará skupin nadšenců z Prahy a okolí Žlutic.

Po mši svaté se vydáváme na další cestu – do Manětína. Zámek patřil do r. 1945 rodině Lažanských (patřily jim také domy v Brně, dokonce náměstí bylo do r. 1948 náměstím Lažanského). Zámek je překvapivě ve velmi dobrém stavu a nazývá se perlou Západních Čech. Patří k němu i čtyřhektarový park.

Ubytování jsme opět v turistické ubytovně v Plzni – Slovanech. Ranní mši sv. slavíme v gotickém kostele Panny Marie Nanebevzaté. Protože se katedrála opravuje, nahrazuje ji tento františkánský kostel, který je jedním z nejstarších ve městě. Další kostel, který navštěvujeme, se nachází na Chodském náměstí. Je to chrám sv. Jana Nepomuckého, postavený za 15 měsíců v letech 1910-1911 redemptoristy, nyní jej spravují paulíni. Obdivujeme jak hlavní oltář, tak vítězný oblouk se zobrazením 7 svátostí a pod oltářní menzou „strom života“. K farnosti patří i duchovní péče o vězně v Borech. Po krátké pobožnosti k českým světcům spěcháme do románského kostela sv. Jiří v Plzni - Doubravce. Podle legendy zde odpočíval sv. Vojtěch, když se vracel z Říma. Překvapuje nás, že v kostele není zobrazení křížové cesty, tak se ji modlíme podle kancionálu.

Opět sedáme do autobusů. Naším cílem je kostel a klášter v Plasích. Byl původně benediktinský, později cisterciácký, založen kolem 12. - 13. století. Byl vyrabován husity, později Švédy a dobou totality. Přes veškerou snahu se nedaří Santiniho dílo řádně opravit. Klášter je postaven na dubových pilotech. Přímo pod ním je na řece Střele vodní příkop. Ve velkém sále se dochovaly obrazy opatů. Den Páně jsme slavili v Mariánské Týnici. Kostel i klášter projektoval rovněž Santini v podobném stylu jako Křtiny. Oboje bylo značně zdevastované. V kostele se propadla klenba, všechny malby na zdech i stropě byly zničeny, jen malby hlavního oltáře, zasvěceného Zvěstování Panně Marii, přetrvaly do dneška. Také k tomuto poutnímu místu vedly cesty ze 4 světových stran. Mariánská Týnice byla proboštvím. Dnes je v ambitech muzeum, křížová chodba na opačné straně se teprve staví. Po mši svaté odjíždíme do obce Chyšce. Zámek s malbami Petra Brandla patřil rovněž do r. 1945 Lažanským. Po tomto roce v něm sídlila lesní správa, internát, škola v přírodě a jiné. Až byl dokonale devastován, nabídl ho stát k prodeji. Rakouská odnož Lažanských zámek koupila a postupně všechno opravuje. Z celého vybavení zbyly pouze 2 skříně, ostatní je vypůjčené nebo podle fotografií znovu vyrobené.

Na zámku žil také za první republiky spisovatel Karel Čapek, kde čerpal náměty pro své hry. Lažanští se rovněž dobře starají o pivovar, který si také znovu koupili.

Po obědě v Chyších jsme plni zážitku odjížděli domů. Během cesty jsme děkovali Pánu Bohu za krásný poutní zájezd.

J.B.

Farní tábor

Letošní farní tábor proběhl na přelomu července a srpna na tábořišti u Bukovinky. Příběh celotáborové hry měl námořní tematiku. Děti pomáhaly kapitánu Patrikovi a slečně Viktorii najít poklad, který ovšem lákal i zákeřné piráty. Každý den se přesouvaly do jiného přístavu, kde musely smlouvat s obchodníkem, aby měly dostatek surovin na další plavbu a zapisovaly si zážitky do námořních deníků. Každé ráno před rozcvičkou musely děti najít vstupní povolení do města, které jim bylo následně orazítkováno. Poté obdržely noviny, jež obsahovaly předpověď počasí na plavbu, zajímavosti o daném městě a další rubriky. Dopolední a odpolední program zahrnoval různé typy her od běhacích přes šifrovací až po strategické. Letos se některé složité hry dělily pro starší a mladší, aby se daly zrealizovat. Díky tomuto kroku si starší děti vyzkoušely vyšetřování kriminálního případu a zahrály si hru investice. Celý tábor panovalo velké horko a možnost osvěžení byla při vodních bitvách. Závěr tábora nám znepríjemnil výskyt kůrovce v přilehlém lese a z důvodu těžby dřeva jsme museli posunout půlku tábora. I přes tuto nepříjemnost jsme si však tábor užili a těšíme se na další.

Josef Novotný

Oblíbená tradice slaví jubileum aneb třicátý pout'ový táborák v Kněževsi

Na pout' a k ní přidružené akce se těším každý rok. Ještě v červenci pro mě nic nenaznačovalo tomu, že by se cokoliv mělo vymykat normálu. Postupně i ke mně pronikla informace, že letos je tomu třicet let od začátku tradice pout'ové pohádky. Nejprve bych proto ráda připomněla pár věcí z historie. Počátky pohádky sahají do dob ještě před revolucí. Nejdříve se hrály kratší scénky a pak následoval táborák. Herci s menším obecnstvem se zprvu scházeli na zahradě u Knotků nebo Halvů.

Už když jsem viděla první pout'ovou pohádku, velmi mě bavila a přála jsem si, účastnit se jí jednou přímo-svým hereckým výkonem. Můj sen se za pár let doopravdy stal skutečností.

Letos během tábora jsem se dozvěděla, že se ode mě očekává napsání scénáře. Společnými silami jsme při obědových pauzách vymysleli děj. Řekli jsme si, že když máme z tábora tolik pirátských kostýmů, tak proč neudělat i pirátskou pohádku.

Také jsme uvažovali, jak divadlo ozvláštnit, když se bude hrát už po třicáté. Přišel nápad, zapojit představitele dříve hrajících generací. Ten se nám zdál z teoretického hlediska velmi šikovný a praktický. Bohužel praxe (a hlavně nedostatek času na přípravu) nám ukázala, že to nebude tak jednoduché.

Po návratu z tábora byl týden na to, napsat scénář, domluvit se s herci a hlavně začít zkoušet. Scénář zabral dva dny, domluva skoro čtyři, ale hlavní je, že díky ochotě dříve hrajících se nám opravdu podařilo zastoupit jednotlivé generace, za což mají nehynoucí vděk režisérky.

Zajímavostí je, že jsme letos pohádku nevyzkoušeli ani jednou se všemi herci. Naše premiéra (která je zároveň i derniérou) tedy byla i první zkouškou se všemi herci.

Přestože jsem již hrála v několika pohádkách, tak letos to pro mě bylo něco úplně jiného, možná právě z důvodu, že jsem nemohla nijak zasahovat do přímo hraného děje.

Závěrem bych chtěla poděkovat všem, kteří se pohádky účastnili i účastní. Myslím, že je to krásná tradice, kterou rozhodně stojí za to zachovat.

Eliška Kánská

Našich 9 dní ve Švýcarsku

Letos jsme se, stejně jako minulý rok, vydali s olešnickou mládeží na výlet do švýcarského kláštera Magdenau.

V neděli večer o prázdninách jsme se sešli v Olešnici na náměstí, kde jsme všechny věci naložili do auta a šli jsme poprosit pana faráře, jestli by nám dal požehnání před cestou. Poté jsme vyrazili na dlouhou cestu do švýcarského kláštera, kde jsme byli ubytováni.

Každý den jsme jeli někam na výlet. Někdy jsme byli pryč celý den, jindy jsme vyjeli jen třeba na dopoledne, nebo odpoledne. Navštívili jsme například krásná města jako Ženeva, Bern, nebo Appenzell, kde jsme si prošli známé památky. Dále jsme se byli koupat v Bodamském jezeře, podívat se, jak to vypadá v sýrárně nebo v čokoládovně. Jiné dny jsme si popojeli kousek autem a šli se jen projít a užívat si nádhernou švýcarskou přírodu. Jeden den jsme si udělali výlet do hor. Brzy ráno jsme vyrazili a až do odpoledne jsme měli výšlap po horách. Bylo to velmi náročné, ale ten výhled a pocit, že jsme to zvládli, stál za to.

Jeden z dní jsme si vyhradili na pomoc v klášteře, kde jsme bydleli a měli jídlo zdarma. Po týdnu v úterý jsme se odpoledne opět vydali na dlouhou cestu domů.

Všichni jsme si to moc užili. Během našeho výletu jsme zažívali mnoho dobrodružství, pěkných chvil a hlavně skvělých zážitků.

Lucka Tomanová

Farní pout' do Polska 21. - 23. září 2018

Letos první příležitost třídeního společného putování našich tří farností s o. Tomášem a jáhnem Ladislavem se vydařila po všech stránkách, přestože termín musel být předsunut, kvůli taktéž předsunutým oslavám pořádaných městem.

Původní trasa pouti proto doznala také změn, takže místo Broumova jsme byli ubytováni v poutním domě na Hoře Matky Boží u Králík.

Zastoupeny byly na pouti všechny generace, a všichni si našli to, co k pravé pouti náleží - čas na modlitbu, společné zpívání, meditaci i radost z krásných míst za polskými hranicemi i u nás.

Vambeřice, poutní místo Poláků, Čechů a Moravanů i Němců, nazývané také Slezský Jeruzalém, nás překvapily monumentální bazilikou Navštívení Panny Marie. Vznik svatyně a úcta spadá až do 12.stol., kdy zde slepý Jan z Ratna znovunabyl zraku a jeho očím se zjevila postava P. Marie. Potok protékající městečkem se jmenuje Cedron, okolní vrchy s křížovou cestou mají též biblická jména.

Po mši svaté a pobožnosti křížové cesty jsme posilněni dobrým obědem putovali do Kladska k hrobu prvního pražského arcibiskupa Arnošta z Pardubic v chrámu Nanebevzetí Panny Marie. Ne nadarmo se tomuto půvabnému městu s mnoha historickými památkami přezdívá „Malá Praha“.

V sobotu nás čekala delší cesta severním směrem do Třebnice a Vratislavi po krásných nových silnicích pěkně udržovanou a zemědělsky využívanou krajinou. Ve městě Trzebnica v Dolnoslezském vojvodství žila a zemřela Hedvika Slezská, patronka Polska. V bazilice sv. Bartoloměje a sv. Hedviky - v nejstarším poutním místě v Polsku, jsme měli mši svatou a prohlídku kostela i románské krypty s výkladem.

V stále ještě slunné Wroclawi jsme se rozdělili na dvě skupiny, rodiče s dětmi se přesunuli na návštěvu ZOO, ostatní do historického centra tohoto hlavního města Slezska a čtvrtého největšího města v Polsku. Wroclaw se rozkládá na ostrovech uprostřed mohutné řeky Odry. Katedrála i další kostely, pak i cukrárna, stály za zastavení.

Při návratu do Králík jsme si trochu pobloudili, když jsme hledali krásné místo zvané Schronisko na Iglicznej s poutním kostelem P. Marie Sněžné a nádhernými podvečerními výhledy.

Neděle již byla věnovaná poutnímu místu na Hoře Matky Boží. Začali jsme mši svatou a po ní velmi poutavou prohlídkou areálu s místní pastorační asistentkou. Všechny zaujalo muzeum Klášter - místo internace. Příslušníci mužských řeholí při tzv. „K“ zde byli soustředěni v dubnu r. 1950 nařízením komunistické moci.

Posledním poutním zastavením byl Neratov s jeho pohnutou historií. Barokní kostel Nanebevzetí Panny Marie v roce 1945 vyhořel po zásahu střelou Rudé armády, za komunismu měl být zbourán a od roku 1992 vstává z popela. Díky mnoha dobrodincům a hlavně P. Josefu Suchárovi dnes do kostela s prosklenou střechou přichází spousta poutníků s prosbami i poděkováním P. Marii.

Marie Plíhalová

28. září 2018 v Den české státnosti byl celorepublikově zahájen měsíc národních oslav 100. výročí vzniku ČSR. K těmto oslavám se připojila také Olešnice, a to třídenní akcí s názvem Setkání rodáků a absolventů školy při příležitosti 100. výročí vzniku samostatného státu.

V pátek, 28. září, jsme oslavili svátek svatého Václava při mši svaté v kostele a odpoledne se uskutečnil v Olešnici již tradiční Svatováclavský historický jarmark. Letos se program jarmarku rozšířil i na faru. Konala se zde výstava různých pohádkových bytostí a celé odpoledne podle počtu příchozích lidí se hrály venku na dvoře pohádky. Všechny olešnické spolky měly výstavu v orlovně. Naše farnost vystavovala v klubkové místnosti na faře fotky z 1. svatých přijímání z doby působení otce Františka Kšici. Bylo zajímavé hledat se na fotografiích. Zároveň však i bolestný pohled na to, kde je některým z těch spolužáků na fotografiích konec.

Vzhledem k tomu, že v sobotu na sraz rodáků měla být otevřena škola a všechna olešnická muzea, rozhodli jsme se, že by měl být otevřen i kostel. Vzhledem k tomu, že už delší dobu hledáme vhodnou příležitost ke komentovaným prohlídkám kostela, tak jsme toho využili. Farní kostel byl otevřen v pátek i v sobotu odpoledne. Příchozí si mohli vyslechnout informace, o které měli zájem. Někteří se zajímali více o historii, někoho zaujal výklad o sv. Vavřinci a o tom, koho představují jednotlivé sochy svatých. Zvláště lidé, kteří v našem kostele dlouho nebyli, tak obdivovali jak je krásně opravený a čistý.

V neděli odpoledne byla ještě jednou komentovaná prohlídka kostela a svátostné požehnání. Našeho pana faráře otce Tomáše Šímu přijel navštívit celý autobus farníků z jeho rodiště i s tamním panem farářem. Po svátostném požehnání jsme poseděli chvíli na faře v kavárně. Bylo to velmi milé setkání, protože ten kraj znám a tak bylo o čem povídat.

Výročí vzniku republiky jsme si v kostele připomněli ještě přesně 28. října slavnou ranní bohoslužbou. Večer jsme se sešli ještě jednou ke společné adoraci a modlitbě za naši vlast, která trvala přesně hodinu od 19:18 do 20:18. Škoda že nás přišlo tak málo.

Tenhle článek bych chtěla ukončit slovy modlitby za vlast, kterou chrámový sbor zpíval právě 28. října při mši svaté.

Ty nejmocnější Pane všech, o Bože Otče můj, vlast drahou dnes i v příštích dnech svou mocí ochraňuj.

Ty velký Bože sám to víš, co přetrpěla béd, vypila na dno bolu čiš a strastí bezpočet.

Tys její muka Bože zřel, když smutek čelem táh, pláč její tichou nocí zněl, has život v mráкотách.

Ji v rov již kladli bezmála v té době zkoušek zlých, leč ona zkoušky přestála před sluncem očí Tvých.

Ji nezdolalo moře zlob, tma pustá dokola, dej Bože do všech příštích dob, ať nic ji nezdolá.

Po době zkoušek Bože dej, ať v míru může kvést, vlast naše drahá za dnů všech ať požehnána jest

Ó Králi Králů Bože můj, jenž hlídáš dějin soud, jí požehnej, ji ochraňuj, jí nedej zahynout!

(text básník Bohdan Kaminský, zhudebnil František Hovorka v roce 1928)

Ze života v Chráněném bydlení (CHB) v Olešnici

Obyvatelé jsou z větší části senioři, proto jsou všechny pořádané aktivity zaměřeny na tuto cílovou skupinu.

Pravidelně pro nás pořádá besedy olešnická knihovnice paní Iva Kozlová, která neopomene vždy přinést zajímavou knížku, kterou upoutá naši pozornost.

Také výborně spolupracujeme s MŠ Olešnice. Děti s paní učitelkou Noemi Girglovou nás přicházejí potěšit svými vystoupeními. I my pro ně pořádáme různé akce, na které pak rádi přicházejí. Z nedávné doby to jsou třeba drakiáda nebo aktivní zapojení do canisterapie spojené s pohlažením lam.

Při letošním velmi příznivém letním počasí jsme pořádali řadu akcí ve venkovním posezení za domem CHB. Například výstavu jablek spojenou s ochutnávkou jablečných dobrot nebo retro módní přehlídku, do které se rády zapojily i děti pečovatelek, jak ukazuje fotografie.

Velmi příjemná byla také akce "Rozloučení s létem" na kterou nám přišla zahrát a zazpívat rodina Beránkova ze Sulíkova. Toto pobesedování jsme si zpříjemnili grilováním a popíjením různých pochutin.

Z tradičních záležitostí se obyvatelé těší na návštěvu Mikuláše, který ze své Knihy hříchů předčítá jednotlivým obyvatelům samé dobré skutky, které za uplynulý rok vykonali. Čerti rachotí řetězy, ale andělé i přesto předávají zasloužené dárečky.

Také "ŠIBŘINKY" jsou radostnou akcí, kdy se klienti baví spolu s převlečenými pečovatelkami.

Každý měsíc u nás slouží pan farář mši svatou, buď ve společenské místnosti, nebo za příznivého počasí venku za domem. Na tuto mši jsou zváni všichni formou ohlášek v kostele. Přístup je zajištěn bezbariérově, takže se mohou zúčastnit i ti, kterým dělají schody do farního kostela potíže. Po mši svatě následuje vždy čaj a zákusek. Toto pravidelné pobesedování bývá pro účastníky milým a očekávaným setkáním.

Také rádi plníme přání obyvatel našeho bydlení. Navštívili jsme například adventní koncert skupiny Pružiny v rodné vesničce naší klientky. Akce nás velmi potěšila, ne jenom paní, která si výlet přála, ale i nás pečovatelky a další obyvatele CHB, kteří se vydali také.

Pravidelně společně slavíme všechny narozeniny a jmeniny, což je dohromady třicet oslav za rok - tedy ze slavení nevycházíme :) :)

Na akce zveme veřejnost prostřednictvím ohlášek v kostele nebo letáčku ve vývěsce na náměstí. Máme radost, že se sousedé a přátelé akcí rádi zúčastňují a tím udržují dobrého ducha v celém společenství domu v Cihelně 620 v Olešnici.

S přáním radostných setkání v roce 2019

Marie Adamcová

Základní kámen křížové cesty

Křížová cesta Bolestí regionu je kompletní. U jejího prvního zastavení je osazen základní kámen. Pan kovář Cach zhotovil kovářský prvek, evokující tvar klikaté cesty, ve kterém je kámen, požehnaný papežem Benediktem XVI., zasazený. Prvek tak výtvarně koresponduje s celou křížovou cestou.

Byl od prvopočátku plánován, ale dlouho neměl žádnou konkrétní podobu. Už dříve jsem psal o tom, jak si křížová cesta žije vlastním životem a je až překvapující, jak vyrostla a byla postupně dotvářena. Platí to i v případě osazení základního kamene.

Dalším prvkem, který ke Křížové cestě bolestí regionu patří, jsou informační cedule. Ty byly pořízeny z prostředků města Olešnice. Výtvarně vycházejí z podoby vydané informační brožurky. Díky nim tak mohou bolestem regionu vkomponovaným do zastavení křížové cesty porozumět i návštěvníci Olešnice. A snad nad nimi i rozjímat a v modlitbě společně s námi děkovat za mnohé dary a prosit za uzdravení zranění.

Plánujeme

Na sklonku loňského roku jste na tomto místě našli článek o stavebně technických plánech v naší farnosti na rok 2018. Jak se tyto plány naplnily, jistě sami pozorujete. Přesto si na závěr letošního roku dovoluji malou rekapitulaci s výhledem do budoucna.

Na přelomu zimy a jara byly pokáceny 3 smrky v blízkosti kostela na farních pozemcích, které pro svoji velikost a stav ohrožovaly své okolí včetně stavby.

Velmi nás mrzí, že se letos nepodařilo spravit schodiště u bočního vstupu do kostela. Poté, co jsme oslovili odborníci na kamenické práce a rámcově se dohodli na postupu, tak jsme stále čekali na její volnou kapacitu. Ta však, bohužel, byla po celé klimaticky příznivé období roku vyčerpána. Snad budeme úspěšnější v příštím roce, protože schodiště je ve stavu žalostném.

Po této opravě by měla následovat oprava fasádního nátěru na poškozených partiích fasády kostela.

Problémy s kapacitou mají i stavební firmy. I to byl jeden z důvodů, proč nakonec nebyly včas zahájeny práce na odvlhčení kostela sv. Mikuláše. Druhým důvodem jsou náklady, které byly známy až po zpracování podrobného rozpočtu. Ty jsou vyšší než původně přislíbená částka podpory ze strany města. Proto bylo s městem vedeno další jednání. Vedení Olešnice vyjádřilo ochotu v příštím roce vyčlenit ve svém rozpočtu částku vyšší, což by realizaci odvlhčení z vnější strany kostela umožnilo.

Farnost získala finanční podporu z biskupství na pořízení studie na obnovu venkovního prostoru kolem kostela sv. Vavřince, především dlážděné plochy. Byli bychom rádi, aby práce na studii začaly co nejdříve a mohli jsme společně zahájit nad její pracovní podobou debatu o konečné podobě plochy.

Děkujeme všem, kteří jste se jakkoliv podíleli na technickém chodu farnosti. A to jak fyzickou prací, podněty, tak i modlitbou. Bez společného zájmu a podpory by to nebylo možné. A samozřejmě už vůbec ne bez Božího požehnání. Prosme společně, ať i v technických záležitostech dokážeme správně rozlišit priority a pracovat ne k oslavě své, ale Boží.

Za ekonomickou radu farnosti Josef Kánský

24.12.2018 Štědrý den**Olešnice 8:00 hod - požehnání dětem a roznášení betlémského světla****Olešnice 14:30 hod - mše svatá pro děti s vánoční scénkou****Rovečné 16:00 hod - mše svatá****Černovice 17:30 hod - mše svatá****Olešnice 22:00 hod - mše svatá - zpívá chrámový sbor Vánoční mši Karla Hradila****25.12.2018 Slavnost Narození Páně****Olešnice 8:00 hod - mše svatá - zpívá chrámový sbor Vánoční mši Karla Hradila****Rovečné 9:30 hod - mše svatá****Černovice 11:00 hod - mše svatá****26.12.2018 Svátek sv. Štěpána****Olešnice 8:00 hod - mše svatá****Rovečné 9:30 hod - mše svatá****Černovice 11:00 hod - mše svatá****29.12.2018****Černovice 17:00 hod - Živý Betlém****30.12.2018 Svátek Svaté rodiny****Olešnice 8:00 hod - mše svatá s obnovou manželského slibu****Rovečné 9:30 hod - mše svatá s obnovou manželského slibu****Černovice 11:00 hod - mše svatá s obnovou manželského slibu****31.12.2018 sv. Silvestra****Rovečné 14:30 hod - ekumenická bohoslužba****Olešnice 17:30 hod - mše svatá****1.1.2019 Slavnost Matky Boží Panny Marie****Olešnice 8:00 hod - mše svatá****Rovečné 9:30 hod - mše svatá****Černovice 11:00 hod - mše svatá****6.1.2019 Slavnost Zjevení Páně****Olešnice 8:00 hod - mše svatá - zpívá chrámový sbor Vánoční mši Karla Hradila****Rovečné 9:30 hod - mše svatá****Černovice 11:00 hod - mše svatá****Olešnice od 13:00 hod Tříkrálová sbírka****8.1.2019 Adorační den olešnické farnosti****8:00 hod - mše svatá s 1. promluvou****Po mši svaté výstav Nejsvětější svátosti oltární a tichá adorace do 15:30 hod****15:30 hod - 2. promluva a následně adorace s modlitbou růžence a korunky****17:00 hod - mše svatá s 3. promluvou a po mši svaté svátostné požehnání****13.1.2019 Svátek Křtu Páně -závěr doby vánoční****Olešnice 8:00 hod - mše svatá****Rovečné 9:30 hod - mše svatá****Černovice 11:00 hod - mše svatá - zpívá ol. chrám. sbor Vánoční mši Karla Hradila**

Ve farnosti sv. Vavřince **byli pokřtěni:**

dne 10.3.2018 Jonáš Procházka
dne 14.4.2018 Štěpánka Kovářová
dne 29.4.2018 Tereza Hegerová
dne 2.6.2018 Jessica Imamović
dne 29.7.2018 Jonáš Adamec
dne 29.7.2018 Marek Adamec
dne 16.9.2018 Ondřej Kukla

K prvnímu svatému přijímání přistoupili dne 10.6.2018

Pavel Jančev, Julie Jízdná, Aneta Kovářová, Štěpán Krejčí, Vojtěch Krejčí, Karolína Kubíčková, Filip Riedl a Tomáš Toman

Do stavu manželského vstoupili

dne 21.4.2018 Markéta Žemlová a Jakub Horák
dne 16.6.2018 Klára Sedláková a Tomáš Kozánek
dne 23.6.2018 Halina Burová a Václav Plíhal
dne 30.6.2018 Jana Vrbasová a Jan Soukal
dne 21.7.2018 Jana Valachová a Dustin James Giel
dne 29.9.2018 Martina Vojtová a Jakub Hlaváček

Na poslední cestě **jsme vyprovodili :**

dne 5.1.2018 pana Štefana Kmetě, nar. 1972
dne 10.1.2018 paní Jarmilu Hynkovou, nar. 1929
dne 16.2.2018 paní Jindřišku Jakobů, nar. 1936
dne 28.3.2018 paní Marii Novotnou, nar. 1935
dne 4.8.2018 paní Hedviku Olivovou, nar. 1929
dne 25.8.2018 pana Bohuslava Fučíka, nar. 1940
dne 6.10.2018 paní Jozefu Dvořákovou, nar. 1936
dne 27.10.2018 paní Vladimírou Graciasovou, nar. 1963
dne 22.12.2018 paní Jaroslavu Štaudovou, nar. 1921
dne 22.12.2018 pana Josefa Weise, nar. 1946

Spěchejme milovat lidi, strašně rychle odcházejí.

Milí čtenáři,

jsme rádi, že se stále můžeme setkávat na stránkách Společné cesty. Velmi si vážíme Vaší přízně.

Přijměte, prosím, od nás přání milostiplných, radostných a pokojných Vánoc a šťastný rok 2019. Ať se Vám skrze slavení Ježíšova narození daří otevírat Mu svá srdce a stále více Ho přijímat do svého života.

Redakční rada

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.